

animalia ab alio asportata solo, pulueri iniecta necat. Apes in ea non reperiuntur, mira cœli temperies, fertilitas insignis. Gens tamen inhospita, inculta, & crudelis. Venationi & ludis, magis quàm agrestibus operibus dediti. Porro de Scotia & Hybernia Polydorus ita scribit. Scotia alterum huius insulæ regnum, passim portus habet tutos & aditus marinis aquis peruos, item lacus, paludes, fluuios, fontes longe plenissimos piscibus, nec non montes & in summo montium æquatam agri planitiem, pecoris pabulum uberitum suppeditantem, syluasq; feris plurimum abundantes. Quorum illa locorum commoditatibus etiam sustentata, minus unquã debellari potuit, cum ad syluas & paludes præstò ubiq; gentium sit profugium & ad famem tolerandam, ferinæ carnis ac pisciũ pastus. Circum Scotiam in Hybernico mari sunt amplius 40. insulæ, à Plinio Britannicæ dictæ, quas alij Meuanias, alij Hebrides appellant. Harum plures in longitudinem minimum patent millia passuum 30. in latitudinẽ uero haud plus 12. In ijs Iona est, ueterum Scotorum regum sepulchris clara, incolæ autem omnes hybernicæ loquuntur, id quod declarat eos ab Hybernis originem ducere. Ultra Scotiam uersus septentrionem Orchades insulæ sunt numero autore Ptolemæo 30. partim in Deucalidónico, partim in Germanico sitæ oceano, quarum caput uocant Pannoniã, quod in ea locata sit episcopalis sedes, quæ sub Scoti imperio sunt. Insularum lingua utitur Gothica, quod arguit eos à Germanis oriundos. Statura sunt procera, semper sano ferme corpore pariter atque mente, quo fit ut multo longissimam degant ætatem, & piscibus plurimum uictitant, nam terra continuo propemodum frigore obfita, multis in locis uix frumētum fert, arborem uero penè nullam. Post Orchades Thyle est, quam nunc Iam dicunt. Ab ea unius diei nauigatione, ut ait Plinius, mare concretum, in quo

Islandia est, ad quam etiam nunc mercatores Angli pisces emendi causa in singulos annos æstate comitant. Et quia uersus Arcton ultima est, idcirco sunt, qui eam Thulen esse arbitrentur. Caterum Scoti qui meridionalem incolunt partem multo meliorem, bene morati sunt, & ut humaniores lingua utitur Anglica, & cum rarè hic syluæ, ignem faciunt ex lapide nigro, quẽ ex terra effodiunt. Alterã septentrionalem ac montosam, tenet genus hominum longe durissimum ac asperum, qui syluestres dicuntur. Hi sago & interiore tunica hybernico more, tincta crocamicuntur, nudisq; genutenus tibijs incedunt. Arma sunt arcus & sagittæ, cum ense admodum lato, & pugione una tantum ex parte acuto. Omnes hybernicæ loquuntur, quorum uictus in piscibus, lacte, caseo & carne consistit, quapropter magnum pecoris numerum habent. Differunt ab Anglis Scoti legibus & institutis, quia isti ciuile ius ulurpant, uti ceteræ ferme gentes, illi uero municipale tantum habent. Quædam alia indiscreta sunt, lingua, sicut dictum est, eadem: idem habitus corporum, eadem in bello ferocia, ac nobilitati idem à pueris uenandi studium. Domicilia ruri angusta, stramētis aut palustri arundine tecta, in quibus ipsi pariter ac pecora stabulantur. Oppida extra fanum Iohannis, nullis sunt cincta muris. Valent item ingenio, id quod doctrina declarat: nam ad quancunque se applicant artem, in ea facile proficiunt.

Hybernia insula in Oceano inter Britanniam atq; Hispaniam posita, ab ortu habet ipsam Britanniam unius diei nauigatione propinquam: & Galliam ab Austro, Hispaniam trium dierum, ut aiunt, nauali cursu affinem ab occidente: Oceanum infinitum à septentrione, nec multum distat à Scotia. Forma eius oblonga ad similitudinem ouis, ac à meridie, uti etiã Britania est, in septentrionẽ protensa, ubi latior est. Hybernia ab Hybero duce homine Hispano